

PREDGOVOR

Iako su ljudska prava neotuđiva i ne mogu biti oduzeta nikome, ne znači da se ne mogu nikada ograničiti ili poreći. To znači da, kada je pravo izraženo u obliku pravne norme, granice toga prava treba da se odrede, pravo na slobodu neke osobe može biti ograničeno pravnom odredbom da ona može biti uhapšena ili pritvorena.

Privedena građa je u određenom smislu već interpretirana kroz pravne norme krivičnog procesnog zakonodavstva kao optimalnog normativnog rješenja sa tendencijom zaštite ljudskih prava, zatim kroz jurisprudenciju Evropskog suda za ljudska prava i domaćih sudova. Samim procesom njenog izbora i priređivanja ona zahtijeva naknadnu kritičku analizu i reinterpetaciju, što će se ovim radom i prikazati, kroz metode istraživanja, analize i interpretaciju stanja, odnosno i da se ukaže kako na načine što potpunijeg usaglašavanja našeg krivičnog procesnog zakonodavstva sa standardima Evropske unije i sa zahtjevima normativne efikasnosti krivičnog postupka, tako i na načine adekvatne primjene normiranih rješenja.

Da bi se napravila razrada i izveo zaključak zadate teme, rad je postavljen u pet dijelova.

U prvom dijelu kroz prikaz problema i predmet istraživanja te postavljene hipoteze i naučne metode koje daju solidan okvir za istraživanje i predlaganje adekvatnih rješenja kojima se želi stići do cilja rada.

Drugim dijelom kroz kratak historijski osvrt na razvoj zaštite ljudskih prava pristupom koji povezuje elemente supremacije međunarodnog prava nad domaćim zakonima i obaveze usaglašavanja državnog zakonodavstva sa međunarodnim aktima, kroz prikaz kako domaće krivičnog procesne regulative tako i Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kao optimalnog normativnog rješenja sa tendencijom zaštite ljudskih prava.

U trećem dijelu prikazane su zakonom propisana normativna rješenja, procesne forme mjera obezbjeđenja prisustva osumnjičenog ili optuženog, kroz definisanje materijalno-pravnih pretpostavki, nadležnost, određivanje, i vremensko trajanje mjera obezbjeđenja prisustva osumnjičenog ili optuženog, kroz osvrt sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava i domaćih sudova.

Četvrtim dijelom se povezuju garancije procesnih prava osoba lišenih slobode, kako bi se u korelaciji s prethodna dva dijela identificirali i analizirali ciljevi krivičnog procesa u institutu mjera obezbjeđenja, dok se u petom dijelu rad bazira na istraživanju odnosno prikazu i analizi rezultata istraživanja.

Ovim radom se ukazuje na praktične probleme u utvrđivanju pritvorskih osnova i funkcionalne nadležnosti prilikom određivanja pritvora po potvrđenju optužnice, uz primjere sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava i sudova BiH, i mogućnost uvođenja de lege ferenda elektronskog nadzora osumnjičenog ili optuženog kao mjere obezbjeđenja odnosno mjere zabrane, tim uvođenjem omogućila bi se kvalitetnija i šira primjena ostalih zakonom propisanih mjera zabrane i jamstva.